

De Bijbel: het Boek van Jezus Christus

Dr. William Evans; FEA-site, 4-3-2019

<https://feasite.org/node/2720>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Het volgende artikel, geschreven door dr. William Evans, beschrijft welke rol de Heilige Schrift zou moeten spelen in het leven van de Kerk en van elke individuele christen. Wanneer zoveel mensen - gelovigen en ongelovigen - het belang en de genoegzaamheid van Gods Woord ondermijnen, is het nog belangrijker dan ooit dat ware gelovigen een hoge achting voor de Bijbel hebben.

Een van de prominente karakteristieken van de "laatste dagen" is dat er een afwijken zal zijn van "het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is" (Judas 3). Of wij nu in de "laatste dagen" leven of niet kan door sommigen in vraag gesteld worden, maar dat veel mensen (kerkleiders inbegrepen) uitwijken buiten de oude afbakening van het christelijke geloof staat buiten twijfel. Het lijkt alsof het eenvoudige geluid van het Evangelie niet genoegzaam meer is; een evangelie met variaties wordt gezocht. Het is daarom niet ongepast de aandacht te trekken van bedachtzame christenen voor wat beschouwd kan worden als valse noten in het hedendaagse geloof.

Een verkeerde kijk op de Bijbel

Een verkeerde kijk op de Bijbel beïnvloedt iemands zienswijze op tal van waarheden. Men kan gewoonlijk weten wat een mens denkt van de persoon en het werk van Christus door wat hij gelooft met betrekking tot de Bijbel - in het bijzonder het Nieuwe Testament. Het tegengestelde is ook waar: een mens zijn geloof in de Bijbel vertelt gewoonlijk het verhaal van zijn geloof in Christus. Een beperkte kijk op de inspiratie van het Nieuwe Testament betekent gewoonlijk een beperkte kijk op Christus. Het Nieuwe Testament is het Boek van Jezus Christus. Daarbuiten is elke verwijzing naar Christus erg bondig en mager, en deze bondige vermelding wordt soms een interpolatie genoemd. Het Nieuwe Testament is "Het Boek van ... Jezus Christus". Hij is haar begin, midden en einde. Elke beperkte kijk op het Nieuwe Testament betekent daarom noodzakelijk een beperkte kijk op Christus, Zijn persoon en werk.

Christus en de Bijbel

Het zou als een onbetwistbaar feit moeten geacht worden dat wat de Bijbel voor Jezus Christus was, zo ook voor de christen zou moeten zijn, en niet minder. Kan de Bijbel iets minder voor de Kerk betekenen dan wat hij voor de Meester van de Kerk betekende? Hij verwijst naar de Schrift als "Gods Woord" dat te onderscheiden is van "de overlevering van mensen" (Markus 7:9, 13). Hij deed beroep op de Schrift als zijnde gezaghebbend en antwoordde op elke religieuze vraag met "Wat zegt de Schrift?" Hij zag de Schrift als beslissend voor Zijn eigen houding toen Hij tegenover de Satan stond, met de woorden: "Er staat geschreven" (Mattheüs 4). Christus aanzag dus de Schrift als het Woord van God, en als de ultieme regel in zaken van geloof en praktijk. Hij beschouwde daarbij *alle* Geschriften als zijnde van gelijk gezag (vgl. 2 Timotheüs 3:16). Hij sprak ervan als dat ze een vitale boodschap hebben met betrekking tot Hemzelf en als dat ze een gezaghebbende openbaring hebben van het Gods denken. Kunnen de Geschriften van mindere waarde zijn voor de Kerk dan voor de Meester van de Kerk? Zeker niet!

Christus versus de critici

Het is zowel interessant als leerzaam te bemerken dat Christus, bij het plaatsen van Zijn goedkeuring op de waarheid van de Schrift, opzettelijk die dingen vermeldt waarmee de destructieve critici van vandaag ons geloof willen ondermijnen.

Critici vertellen ons dat Mozes niet de Wet schreef. Christus zegt ons evenwel dat Mozes ze schreef (Lukas 24:27, 44): "Dit zijn de woorden ... dat alles vervuld moest worden wat over Mij geschreven staat in de Wet van Mozes en in de Profeten en in de Psalmen"¹ (vgl. Lukas 16:31; Johannes 5:46-47).

Ons wordt verder gezegd dat het boek van Jona niet historisch is, maar allegorisch. Maar Jezus verwijst ernaar als zijnde een ware geschiedenis en gebruikt het als een type van het grote historische feit van Zijn eigen opstanding (Mattheüs 12).

Van de hof van Eden, Adam en Eva wordt gezegd dat ze "mythisch" zijn, maar Jezus verwijst naar Eden als een echte plaats, en Adam en Eva als echte personen (Mattheüs 19:3-6).

Van het verhaal van Lots vrouw die veranderde in een zoutpilaar wordt gezegd "onhistorisch" te zijn. Maar Jezus verwijst ernaar als zijnde een echte, historische gebeurtenis, waarvan wij een erg belangrijke les kunnen leren (Lukas 17:32).

Van de verwoesting van Sodom en Gomorrah wordt gezegd dat die niet heeft plaatsgevonden. Maar Jezus vertelt ons dat die *wel* heeft plaatsgevonden (Mattheüs 11:23-24).

Dus, door een schijnbaar toeval, zien we dat precies die dingen, waarvan de critici zeggen dat ze niet waar, niet geïnspireerd of niet historisch zijn, die dingen zijn waarop Jezus Christus Zijn zegel van goedkeuring heeft gezet en dus waarmerkt dat ze reëel en historisch zijn. Horen wij de destructieve critici te geloven of Christus?

Was Christus verkeerd?

Er is gesuggereerd dat Jezus Christus in Zijn toestand van vernedering niet beter wist; dat Hij Zich aanpaste aan het populaire geloof van die tijd; dat Hij populaire traditie accepteerde als zijnde waar. Deze zienswijze dompelt de gelovige in een zee van grote twijfel. Als Jezus de waarheid van deze dingen niet kende - of Mozes de Wet schreef, of de historiciteit van de verwoesting van Lots vrouw, of Sodom en Gomorrah, of dat Adam en Eva wel echte personen waren, of Jona mythisch was of echt - wat blijft dan nog over van Zijn alwetendheid? Dan wist Hij niet "alle dingen" (Johannes 21:17; 16:30).

Elke theorie die Christus berooft van Zijn alwetendheid, berooft Hem beslist van Zijn goddelijkheid. Andermaal, als Jezus de waarheid kende betreffende deze materies maar ervoor koos een imaginair verslag ervan te geven; of, wetend dat ze fictie zijn en Hij ze het volk aansmeerde als zijnde waarheid, wat blijft dan nog over van Zijn eerlijkheid en oprechtheid, of van Zijn bewering "de waarheid" (Johannes 14:6) te zijn?

Is het dan niet veel beter, ja, veel eenvoudiger, en zeker meer in overeenstemming met wat we weten over het karakter van Christus, om Zijn verklaringen te accepteren op hun eerste indruk als zijnde de waarheid over feiten? Zeker is dat zo.

De Bijbel namens zichzelf

Er bestaat een tendens vandaag om met argwaan naar de Bijbel te kijken wanneer hij zijn plaats inneemt op de getuigenbank om te spreken namens zichzelf. Deze houding zou niet mogen aangenomen worden jegens elke fatsoenlijke getuige, laat staan jegens de getuige en Woord van God. Naar zijn getuigenis zou moeten geluisterd worden zonder vooroordeel en met afwezigheid van enige neiging tot twijfelen aan zijn waarheid. Hij zou ten minste de verdienste moeten gegeven worden voor zijn eerlijkheid in zijn verklaringen. Maar hoe zelden wordt zo'n gehoor gegeven aan de Bijbel door de critici. Men kijkt ernaar met argwaan. Zijn waarachtigheid wordt uitgedaagd voordat hij zijn plaats inneemt op de getuigenbank. Hij wordt opgeroepen om te doen wat geen getuige wordt gevraagd te doen: bewijs geven van zijn eigen integriteit en zijn recht om gehoord te worden.

De Bijbel zijn eigen bewering van inspiratie, waarheid en historiciteit hoort tenminste beschouwd te worden met een veronderstelling van oprechtheid en eerlijkheid, in zijn voordeel.

¹ De Wet, de Profeten en de Psalmen vormen de hele toenmalige Schrift (ons Oude Testament).

Wat heeft de Bijbel te zeggen over zichzelf? Beweert hij een geïnspireerd verslag van Gods denken en doel te zijn, een finale autoriteit in zaken van geloof en praktijk? Beweert hij een geschrift van mannen te zijn die geïnspireerd waren door God en dus gepast om Gods gedachten aan mensen over te brengen in woorden die begrepen kunnen worden?

Hier is een verslag dat de Bijbel over zichzelf geeft: "Heel de Schrift is door God ingegeven" ... "dat geen enkele profetie van de Schrift een eigenmachtige uitleg toelaat" ... "heilige mensen van God, door de Heilige Geest gedreven, hebben gesproken" (2 Timotheüs 3:16; 2 Petrus 1:20, 21). Hij noemt zichzelf "het Woord van God" (Markus 7:9, 13; 1 Thessalonicenzen 7:13), "de woorden van de Heilige Geest" (1 Korinthiërs 2:13); de "Openbaring van Jezus Christus" (Openbaring 1:1). We nemen de Bijbel in de hand en lezen: "Heel de Schrift is door God ingegeven", dat wil zeggen: "Alle Schrift is God-geademd (Gr. *theopneustos*)", de adem van de Almachtige is erin. Om te illustreren wat dit betekent: laat ons teruggaan naar de hof van Eden en getuige zijn van de schepping van de mens. Hier zien we de niet levende vorm van de mens, liggend op de grond als levenloze aardse materie, stof. We zien God in die vorm van klei de levensadem blazen, en, ziedaar, we hebben een levende ziel, een mens! Wat is een mens? Stof dat leven werd ingeblazen door God - dat is de mens. En wanneer die goddelijke adem wordt teruggenomen van de mens, is hij niets meer dan stof van de aardbodem. Zo is het ook met het Woord van God. Er zit een menselijk element in. Het goddelijke denken wordt uitgedrukt in menselijke woorden. En als u deze *theopneustos* (God-geademd) uit het Woord van God weglaat dan heb je niets anders over dan literatuur, enkel literatuur. Het is het bovennatuurlijke en goddelijke element in zijn compositie die de Bijbel doet verschillen van alle andere boeken in de wereld, en dat plaatst hem in een eigen klasse, en geeft hem een spirituele kwaliteit die geen ander boek, dat ooit geschreven werd, bezit.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm